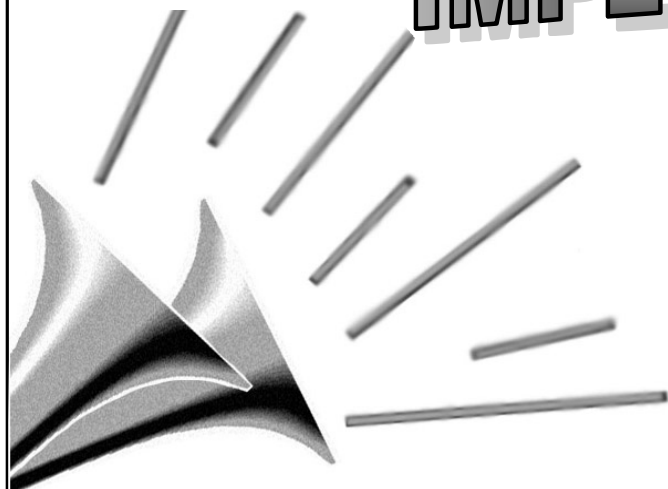

ÎMPLINIREA VREMII

**"S-a împlinit vremea și Împărăția
lui Dumnezeu este aproape. Pocă-
țiți-vă și credeți în Evanghelie."**

Ev. Marcu 1:15

**"Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își
are ceasul lui."**

Eclesiastul 3:1

Întrebările Noastre Și ... Biblia

“Cine zic oamenii că sunt Eu?” ... “Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”, scrie în Biblie!

Întrebarea din titlu pare să facă parte dintr-un sondaj de opinie, dar nu este așa, pentru că Cel care a pus-o, Isus Hristos, **“n-avea trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El însuși știa ce este în om”** (Ioan 2:25). Deci, întrebarea pusă ucenicilor de Domnul lor nu urmărea ca El să afle ce părere aveau oamenii despre El, ci altceva mult mai valoros. Dialogul din care a fost scoasă această întrebare, sugerează că Mântuitorul a vrut să arate urmașilor Lui că, datorită credinței lor în El și în lucrarea Lui de salvare a oamenilor, ei aveau o gândire limpede, corectă și mântuitoare, și că alți oameni, care nu aveau aceeași credință, trăiau în nesiguranță, îndoială și confuzie. Ignoranța indecișilor își avea rădăcinile în necunoașterea scrierilor Vechiului Testament despre Mesia, și în faptul că ei nu credeau și nu luau în seamă răspunsurile date de aceste scrieri la întrebările lor de felul acesta: **“Cum pot să-L identific pe Mesia? De ce nu face Mesia lucrările care m-ar determina să cred în El? Ce avantaj aş avea dacă aş crede în Mesia?”** etc

Biblia dă răspunsuri fără echivoc la întrebări de genul celor indicate mai sus. Un răspuns amplu, clar și de referință îl avem în cartea lui Moise, Deuteronom, unde scrie: **“Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de el! Astfel el va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: “Să nu mai aud glasul Domnului, Dumnezeului meu, și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor.”** (18:15-16), **Domnul mi-a zis: “Ce au zis ei, este bine. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.”** (18:17-19) Israelii aveau datoria să cunoască atât textul acesta cât și înțelesul lui, dar cei mai mulți dintre ei au arătat, prin răspunsul lor, fie că nu-l cunoșteau, fie că nu-l credeau. Spre deosebire de aceștia, apostolul Petru, a dat răspunsul bun: **“Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”** (Matei 16:16) În zilele noastre, de asemenea sunt oameni care atunci când este vorba de Isus Hristos, în loc să creadă, pun întrebări similare cu cele puse de israeliții necredincioși. Spre binele lor, Biblia dă clarificările necesare, pentru ca și ei să creadă!

1 - Dumnezeu a promis că El însuși se va îngriji de apariția și de lucrarea lui Hristos, așa cum a prezis prin proorocii Lui. Faptul că Dumnezeu a comunicat unor prooroci date esențiale și clare din planul Său de salvare a oamenilor din păcat cu mult înainte de-a avea loc, este o dovadă de neclintit că doar El, unicul Dumnezeu viu și adevărat putea face asta. Vedem din citatul dat că Dumnezeu a încredințat unor servi devotați Lui, mesaje profetice despre Hristos, pentru ca ei să le vestească și să le consemneze în scris, astfel ca oamenii să-L poată recunoaște pe Hristos atunci când va sosi, să creadă în El și să facă întocmai ce spune El, ca să dobândească mântuirea personală prin credință și ascultare. Să reținem din proorocii că Dumnezeu nu le-a încredințat profeților să ia parte efectivă și reală la împlinirea mesajelor respective. Dumnezeu și-a rezervat pentru Sine această realizare, acest merit și această cinste. Și tot Dumnezeu, care știa dinainte că majoritatea israeliților vor cere un semn din partea lui Hristos când va fi “ridicat” în mijlocul lor, l-a inspirat pe proorocul Isaia să scrie pentru ei și pentru toți oamenii, acest mesaj ajutător: **“Domnul însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)”** (Isaia 7:14-15). Vedem că Dumnezeu a lăsat un semn să-L însoțească pe Hristos; un semn clar care să se vadă la timpul potrivit și apoi peste veacuri. Evangheliștii confirmă că semnul a fost dat lui Isus, și nici o altă persoană care a trăit înainte, sau care va trăi după El, nu-l poate avea. Luca scrie: **“În luna a șasea, îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galilea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria. Îngerul a intrat la ea și a zis: “Plecăciune, ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!”** Turburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întreba singură ce putea să însemneze urarea aceasta. Îngerul i-a zis: **“Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și**

Cum Să Sărbătorim Nașterea Domnului

"Și păstorii s-au întors, slăvind și lăudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce auziseră și văzuseră și care erau întocmai cum li se spusese." (Luca 2:20)

Ca Să Ne Fie De Folos?

Întruparea Domnului Isus în lumea noastră trebuie întâmpinată cu bucurie, credință, dragoste, pace și nădejde. La sărbătoarea Crăciunului ne aducem aminte de nașterea Mântuitorului și sărbătorim cu mare fast alături de familie, prieteni, colegi, vecini etc. Mulți oameni însă nu sărbătoresc și nici nu sunt interesați să sărbătorească, deoarece nu cunosc însemnătatea venirii lui Mesia în lumea noastră. Așa a fost și acum două mii de ani, când Maria a născut pruncul Isus la Betleem. Ca și astăzi, și atunci, oamenii erau necunoscători și indiferenți față de împlinirea Scripturilor. Mai mult, când cei din Ierusalim, în frunte cu împăratul Irod au aflat de la magi despre nașterea Domnului, în loc să se bucure, s-au întristat, în loc să-l primească, l-au nesocotit, iar Irod a căutat să-l ucidă deoarece vedea în Pruncul de curând născut un rival.

În zilele noastre, mulți oameni nu sărbătoresc Crăciunul potrivit cu semnificația acestei sărbători iar alții sărbătoresc într-un mod necreștinesc. Așa stând lucrurile se ridică întrebarea: Cum să sărbătorim Nașterea Domnului ca să ne fie de folos? În cele ce urmează am să arăt câteva lucruri care ne ajută să prăznuim această mare sărbătoare așa cum se cuvine, în cinstea Domnului.

În primul rând trebuie să sărbătorim Crăciunul cu credința-n Dumnezeu, în Fiul cel întrupat și în Duhul Sfânt, Treimea unică și nedespărțită. Nașterea Domnului Isus Hristos este începutul desfășurării planului de răscumpărare, de mântuire a omenirii. Evanghelistul Ioan redă cuvintele Mântuitorului însuși care îndeamnă la credință în vederea mântuirii. Iată textul: **"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul**

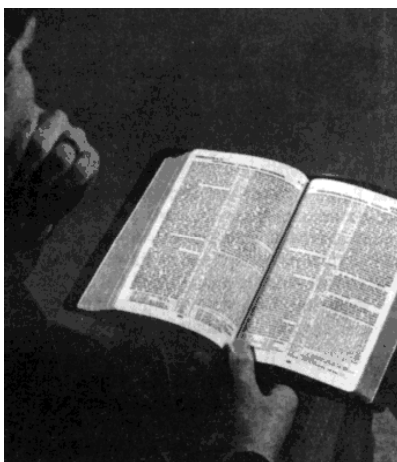
Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică." (Ioan 3:16).

Din acest verset aflăm că Dumnezeu a dat pe Fiul Său ca să plătească prin jertfă pentru păcatele tuturor oamenilor ca ei să poată fi mântuiți. Oricine crede acest lucru are viața veșnică.

De Crăciun se dăruiesc multe daruri, dar niciunul nu se compară cu darul nespus de mare al lui Dumnezeu. "Cadoul" Lui pentru noi a fost Fiul Său, Domnul Isus. Ne bucurăm noi de darul acesta? Credem noi în actul dăruirii de sine, a lui Dumnezeu, în Hristos? Dacă da, ferice de noi. Credința în Fiul lui Dumnezeu ne asigură viața veșnică. Mare preț punem pe viața fizică și facem totul pentru sănătatea noastră trupească. Tot astfel ar trebui să prețuim și viața sufletească. Dumnezeu dorește ca noi să dobândim viața veșnică prin credința-n Fiul Lui și prin pocăință.

Un bun exemplu al mântuirii prin credința-n Domnul Isus este cel al temnicerului din Filipi. Apostolul Pavel și Sila, tovarășul lui de misiune au fost întemnițați acolo. În timpul nopții s-a petrecut o minune: zăvoarele au căzut și ușile s-au deschis. Deținuții puteau să fugă, dar nu au făcut-o. Trezit din somn și văzând că toate ușile erau deschise, temnicerul a vrut să se sinucidă deoarece îl aștepta

oricum pedeapsa capitală. Dar Pavel îl oprește și îi spune că toți sunt acolo. Temnicerul a întrebat ce să facă pentru a fi mântuit. Pavel i-a recomandat să creadă în Domnul Isus. Iată textul care ne prezintă cele întâmplate: **"Dar Pavel a strigat cu glas tare: "Să nu-ți faci niciun rău, căci toți suntem aici." Atunci temnicerul a cerut o lumină, a sărit înăuntru și, tremurând de frică, s-a arun-**

cat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila; i-a scos afară și le-a zis: "Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?" Pavel și Sila i-au răspuns: "Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta." (Faptele Apostolilor 16:28-31).

În al doilea rând trebuie să sărbătorim Crăciunul nu din pricina tradiției, ci din pricina faptului că îl iubim pe Dumnezeu. Să nu iubim sărbătoarea mai mult decât obiectul sărbătorii: Dumnezeu însuși, întrupat în Fiul Său născut de fecioara Maria la Betleem. Așa procedază poate cei mai mulți oameni, sărbătoresc tradiția, obiceiurile, colindatul, darurile, mesele bogate și multe astfel de lucruri. În loc să se bucure de Domnul Isus, se bucură de Moș Crăciun.

Să căutăm să sărbătorim printr-o dragoste dovedită de trăirea unei vieți autentice de creștini. Iată ce a spus Domnul Isus în privința aceasta: **"Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele"** (Ioan 14:15). Dragostea noastră de Dumnezeu se dovedește prin împlinirea învățăturilor Lui. Învățături ce țin de relația noastră cu El și de relația noastră cu semenii noștri.

Ucenicul Petru, după ce s-a lepădat de Domnul Isus de trei ori, a trebuit să treacă testul iubirii ca să poată fi reabilitat în rândul apostolilor. **"Mă iubești..."** l-a întrebat Mântuitorul de trei ori. De fiecare dată Petru a răspuns afirmativ. Ultimul lui răspuns a fost: **"Doamne, Tu toate le știi, știi că te iubesc"** (Ioan 21:17).

Petru a afirmat în răspunsul lui atotștiința lui Isus. Să ne gândim cât de important este acest lucru. Domnul știe toate lucrurile cu privire la noi. El ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine. Împăratul David zice în psalmul lui: **"...știi când stau jos și când mă scol, și de departe îmi pătrunzi gândul."** (Psalmul 139:2).

Dumnezeu a dat ce a avut mai bun pentru noi: pe Fiul Lui, pe Domnul Isus. Haideți să dăm și noi ce avem mai bun: o viață de adevărați creștini. Haideți să ne propunem a sărbători praznicul Crăciunului cu **"azimile curăției"**. Să nu facem cum au făcut cei de acum două mii de ani

despre care citim că, deși au avut parte de revelarea Luminii, ei au iubit totuși întunericul: **"...odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele."** (Ioan.3:19).

În al treilea rând trebuie să sărbătorim Crăciunul cu nădejde, cu speranța că Fiul cel născut la Betleem s-a jertfit pentru noi, ne iubește, iar acum ne pregătește un loc de veci, ca acolo unde este El să ajungem și noi. Aceasta trebuie să fie marea noastră nădejde, anume că El va reveni ca să răpească la Sine Biserica adevărată alcătuită din creștinii adevărați, cei care au crezut în jertfa Lui, cei care L-au iubit cu tot sufletul și cu tot cugetul și care au trăit o viață după Cuvântul Lui. Aceia vor intra în Împărăția cerurilor și vor fi în prezența Lui pentru eternitate. Ceilalți vor rămâne afară. Să ne întrebăm de pe acum: între care o să fim noi?

Apostolul Pavel spune: **"Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu."** (Romani 5:2). Când păstorii au ajuns la ieslea în care era înfășat Pruncul, s-au bucurat nespus de mult. La fel și magii din răsărit. Când aceștia au ajuns călăuziți de stea la locul unde era Pruncul: **"n-au mai putut de bucurie"**. Toți aceștia s-au bucurat în nădejdea pe care o dă Dumnezeu prin Fiul Său. O nădejde care nu înșală, ci întărește credința în vremurile de apoi în care Domnul Domnilor se va arăta și își va lua mireasa la Sine în locul special pregătit, în Canaanul ceresc unde nu va mai fi durere și nevoi, prigoniri și prigonitori și nici strâmtorări de orice fel.

Prin credința-n Dumnezeu, prin dragostea de Dumnezeu, și prin nădejdea-n Dumnezeu putem ajunge cu toții în patria cerească. Doamne ajută-ne să credem, să te iubim cu fapta și să trăim cu nădejdea în adevăratul Mesia care a venit să mântuiască pe cei pierduți între care eram și noi.

Crăciunul este sărbătoarea speranței adevărate. Să sărbătorim așa cum se cuvine!

Ioan Stir, Ph.D.

Pastor in Houston, Texas

Dumnezeu Este Cu Noi

Ne mai apropiem încă o dată de sărbătoarea nașterii Domnului Isus. Și, ca în alți ani, lumea în general se bucură de sosirea acestei sărbători. Dar această bucurie este din motive diferite. Sunt cei care se bucură de ea pentru că primesc zile libere de la servicii; apoi sunt cei care se bucură din cauza atmosferei de sărbătoare; alții se bucură pentru că este o perioadă în care găsesc reduceri la prețuri. Și există și grupul acelor care sărbătorească acest eveniment pentru adevărata-i venire: venirea Domnului Isus pe acest pământ, și începutul misiunii Sale pentru lucrarea de mântuire.

Venirea Lui pe acest pământ a fost profețită încă din vechime, și profețiile sunt menționate chiar în anunțul venirii, când îngerul îl înștiințează pe Iosif de nașterea care avea să aibă loc: **"Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin proorocul, care zice: 'Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuel', care tâlmăcit înseamnă: 'Dumnezeu este cu noi.'"** (Matei 1:22-23), care este o referință directă a profeției lui Isaia: **"De aceea Domnul însuș vă va da un semn: Iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)."** (Isaia 7:14) Profetia este directă și clară în ce privește modalitatea venirii Domnului Isus pe această lume, dar are și un element care pare mai complicat la prima vedere: partea a doua a profeției menționează că El va fi numit Emanuel. Știm însă că numele Lui a fost Isus, și astfel, la prima vedere, pare o contradicție. Dar după cum vom vedea, nu există nici o contradicție dacă citim profetia în contextul potrivit.

Profețiile Bibliei nu sunt întotdeauna o relatare directă a evenimentelor care se vor desfășura, ci câteodată ele au o abordare interpretativă. Ocazional, există și diferențe de exprimare în felurite limbi, ceea ce duce la diferențe în anumite traduceri. De exemplu, dacă ne uităm la traducerea NIV a textului în limba engleză, expresia **"și-i va pune numele Emanuel"** are traducerea **"shall call His name Immanuel"**, care se traduce mai exact **"Îl va numi Emanuel"**. Vedem aici diferența între a pune unui copil un nume, și pe de altă parte a te adresa unei persoane după titlul pe care Îl deține. Pasajul din Isaia nu se referă la faptul că Mântuitorul ar fi avut numele omenesc de Emanuel, ci se referă la funcția pe care o deținea în cadrul misiunii cu care a fost încredințat de Dumnezeu. Emanuel, adică Dumnezeu este cu noi, era mărturisirea adevărului și a realității că Domnul Isus era Dumnezeu, și era - în mod fizic - între oameni.

Această proclamație despre Domnul Isus se poate găsi în mai multe locuri pe paginile Noului Testament. Cea mai cunoscută ocazie este atunci când Petru declară în mod direct acest lucru: **"Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip, și a întrebat pe ucenicii Săi: 'Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?'"** Ei au răspuns: **"Unii zic că ești Ioan Botezătorul, alții Ilie; alții Ieremia, sau unul din prooroci."** **"Dar voi", le-a zis El, "cine ziceți că sunt?"** Simon Petru, drept răspuns, **I-a zis: "Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!"** Petru declară fără ezitare funcția divină pe care o deținea Domnul Isus, și prin faptul că I se adresa în persoană, împlinea semnificația și înțelesul lui **"Emanuel"**.

Au fost și alte ocazii în care Domnul Isus a fost recunoscut ca Emanuel. Un alt episod a fost umblarea pe mare, în urma căruia ucenicii recunosc acest lucru: **"Ceice erau în corabie, au venit de s-au închinat înaintea lui Isus, și I-au zis: 'Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!'"** (Matei 14:33) S-ar putea ca unii să argumenteze că ucenicii au folosit aceste cuvinte doar din cauza sperieturii prin care trecuseră. Dar dacă ne aprofundăm puțin în relația dintre Domnul Isus și ucenici, vom vedea că ei într-adevăr credeau lucrul acesta. A fost un moment în timpul misiunii Lui când aproape toți ucenicii L-au părăsit, dar cei doisprezece au rămas lângă El, și motivul pentru care au rămas lângă El a fost tocmai acesta, pentru că ei credeau că este Emanuel: **"Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El. Atunci Isus a zis celor doisprezece: 'Voi nu vreți să vă duceți?'"** **"Doamne", I-a răspuns Simon Petru, "la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții vecinice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu."** (Ioan 6:66-69) Iată confirmarea, prin cuvintele lui Petru, că cei doisprezece nu au stat lângă El din alte motive decât pentru că aveau convingerea în dumnezeirea Lui. Pe deasupra, Petru face

o precizare importantă prin faptul că separă credința și convingerea în faptul acesta. El spune mai întâi că au crezut, iar separat că au ajuns la cunoștința aceasta, ceea ce indică faptul că credința inițială a fost întărită de-alungul timpului pe care l-au petrecut împreună cu Domnul, prin cuvintele pe care le-au auzit și semnele pe care le-au văzut. Aceste experiențe nu le-a lăsat nici o altă concluzie, decât faptul că Domnul Isus era Fiul lui Dumnezeu. Este interesant că deși Petru folosește conceptul de cauză și efect, el începe de fapt cu efectul. Petru începe prin a declara beneficiul de a fi în prezența Domnului: **"Tu ai cuvintele vieții vecinice."** Cu alte cuvinte, Petru ajunsese la concluzia că Domnul Isus este singura modalitate de apropiere către Dumnezeu. Cauza era recunoașterea dumnezeirii lui Isus, iar efectul era beneficiul de a dobândi viața veșnică. Această concluzie era bazată pe cuvintele precedente ale Domnului Isus când spusese **"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică."** (Ioan 3:16)

Avem și confirmare directă a faptului că ucenicii credeau cu adevărat acest lucru. Chiar Domnul Isus, în rugăciunea dinaintea patimilor Sale spune: **"Căci le-am dat cuvintele, pe cari Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că dela Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis."** (Ioan 17:8) Când îi întrebase pe ucenici ce cred despre El, întrebarea nu a fost pusă ca să afle ce cred ucenicii. Domnul Isus știa deja ce cred ei. Știa că ei cred în divinitatea Lui. Întrebarea a fost pusă pentru ca ucenicii să-și confirme lor înșiși acest lucru, și să declare în mod public acest adevăr.

Ucenicii nu au fost singurii care au înțeles acest lucru. Nu vom intra în detalii aici, dar mai există și alte ocazii în care oamenii L-au recunoscut pe Domnul Isus ca Emanuel, Dumnezeu întrupat. Pe scurt, avem exemplul lui Marta, sora lui Lazăr, care înaintea învierii fratelui ei, își declară credința în divinitatea Domnului Isus: **"Da, Doamne, I-a zis ea, "cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume."** (Ioan 11:27) Avem și mărturia locuitorilor din Samaria, care spun același lucru după ce Îl aud pe Domnul Isus însuși: **"...Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine, și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii."** (Ioan 4:42)

Versetul citat mai devreme din rugăciunea Domnului Isus (Ioan 17:8) indică mai mult decât doar o confirmare a credinței ucenicilor. El arată procesul prin care omul poate dobândi mântuirea. Aceasta vine prin auzire (**"Căci le-am dat cuvintele, pe cari Mi le-ai dat Tu."**), urmate de o hotărâre de a fi deschis pentru a accepta acest adevăr (**"Ei le-au primit"**), iar apoi urmate de acceptarea și mărturisirea acestui adevăr (**"au cunoscut cu adevărat că dela Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis."**)

Cu ocazia acestei sărbători, care va fi afirmația ta ? Sau, să o luăm de la început și să punem întrebarea: ai ceva de afirmat ? A-L recunoaște pe Domnul Isus ca Emanuel, Fiul lui Dumnezeu întrupat în mijlocul omenirii, este locul de unde trebuie să pornești. Desigur, spun că sărbătoarea întrupării este acolo de unde trebuie să pornești pentru că misiunea Domnului Isus nu a fost doar de a Se naște pe pământ. Misiunea Lui a fost să trăiască o viață fără de păcat, și să moară pentru păcatele fiecărui om, pentru ca prin credința în jertfa Sa ispășitoare, fiecare om să poată dobândi viața veșnică. Soluția este aceeași pentru toți, dar decizia este individuală, și nu poate fi neutră. Chiar dacă nu iei o decizie specifică în această privință, asta înseamnă că decizia ta este de a respinge mântuirea oferită de Dumnezeu.

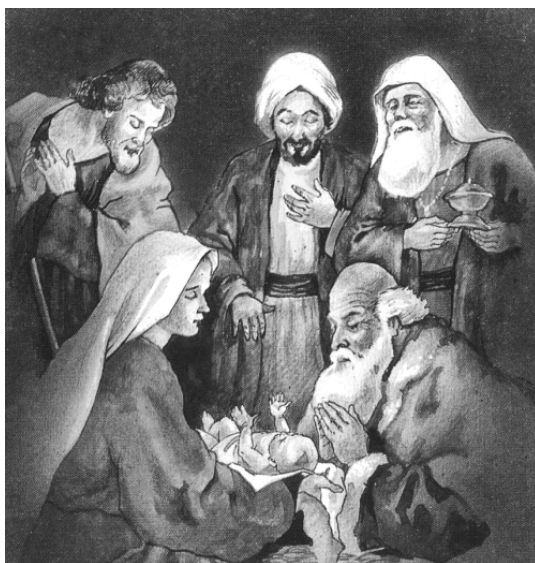
Nu pot să închei fără să fac o precizare. După cum am spus la început, numele Emanuel înseamnă **"Dumnezeu este cu noi"**. Am vorbit despre prima parte în divinitatea Domnului Isus, și aceasta este tot atât de adevărat astăzi cum a fost și în urma cu 2000 de ani. Dar despre partea a doua, **"este cu noi"**, am vorbit doar în termeni contemporani Domnului Isus. El a fost prezent în trup în timpul petrecut pe pământ, dar oare putem să-L numim Emanuel și în ziua de azi ? Răspunsul este fără îndoială afirmativ, și putem să spunem acest lucru cu siguranță pentru că este una din promisiunile pe care le-a făcut chiar Domnul Isus: **"Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu."** (Ioan 14:26) Fiecare persoană care se pocăiește cu adevărat și acceptă mântuirea, va primi și Duhul Sfânt, care este parte din Trinitate, și una cu Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus, Fiul.

Te îndemn să te cercetezi astăzi și să primești acest dar extraordinar, pentru ca la această sărbătoare să poți afirma cu toată convingerea: Emanuel !

"Am Venit Să Ne Închinăm Lui!"

"După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim, și au întrebat: "Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să ne închinăm Lui. ... Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, și -au aruncat cu fața la pământ, și I s-au închinat; apoi și -au deschis vistierile, și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă." (Matei 2:1-2;11)

doar Lui, Pruncului Sfânt, nu și Mariei. Nu știu de ce mulți insistă să i se închine ei, și de ce sunt așa mulți care-i învață acest lucru, contrar mențiunilor și învățăturilor Bibliei.

Apostolului Petru i s-a închinat cineva din greșală, dar el a refuzat închinarea: **"când era să intre Petru, Corneliu, care-i ieșise înainte, s-a aruncat la picioarele lui, și i s-a închinat. Dar Petru l-a ridicat, și a zis: "Scoală-te, și eu sunt om!"** (Faptele Apostolilor 10:25-26)

"În ținutul acela erau niște păstori, care stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: "Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu, și zicând: "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui. ... Și păstorii s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce auzișeră și văzuseră, și cari erau întocmai cum li se spusese." (Luca 2:8-11; 13-14; 20)

Oamenii, creștini sau necreștini, tot caută și găsesc persoane sau lucruri la care să se închine. Unii dintre cei care spun că sunt creștini se închină la diferiți oameni, vii sau morți, așa ziși sfinți, la Maria, mama Domnului Isus, la preoți, la diferite lucruri: idoli, icoane, cruce.

Din textele citate se vede clar că Personalitatea la care s-au închinat, I-au adus slavă și laudă cei care L-au căutat, a fost Dumnezeu și Pruncul, adică Cel care se născuse de curând, și care era Fiul Lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos! Mariei nu i s-a închinat nimeni, nici atunci când L-a născut pe Mesia, nici după aceea. Ea era de față când au sosit magii, dar Biblia spune clar că magii s-au închinat și I-au adus daruri

Apostolul Ioan a avut descoperiri și vedenii mărețe, și el scrie: **"Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arăta, ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: "Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine, și cu frații tăi, proorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu." (Apocalipsa 22:8-9)**

După cum se vede, nici măcar îngerul nu a primit închinare, ci l-a îndemnat pe Ioan să se închine Lui Dumnezeu!

Astăzi mulți "creștini" sărbătoresc și se închină la o sumedenie de sfinți (e plin calendarul de ei), unii mai obscuri, alții mai vestiți, cărora li se dă mai multă atenție, lumea călcându-se în picioare (la propriu) ca să intre în grațiile lor, să mijlocească, să intervină la Dumnezeu ca să le ierte păcatele, să-i ajute în problemele și necazurile pe care le au; dar Dumnezeu nu folosește astfel de mijlocitori, și Biblia spune clar: **"Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos"** (1Timotei 2:5). Nu Paraschiva, Boca, Brâncoveanu, sau oricare altul.

Cât a trăit pe pământ, Domnul Isus a primit închinarea oamenilor și a iertat păcatele, așa cum scrie: **"Unul din ei, când s-a văzut vindecat, s-a întors, slăvind pe Dumnezeu cu glas tare. S-a aruncat cu fața la pământ la picioarele lui Isus, și I-a mulțumit. Era Samaritean."** (Luca

17:15-16) Sau: **"Când le-a văzut credința, Isus a zis: "Omule, păcatele îți sunt iertate!"** (Luca 5:20).

El a avut și are putere să ierte păcatele. Care om, oricât ar fi fost sau ar fi de sfânt (ă), poate ierta păcatele?! Nici unul, nici una! **"Cine poate să ierte păcatele decât singur Dumnezeu?"** (Luca 5:21)

De ce a primit Domnul Isus închinarea? Pentru că El este Dumnezeu întrupat și Singurul vrednic de închinare; **"Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: "Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii."** (Isaia 9:6)

Domnul Isus Hristos primește închinarea și în ceruri. Iată ce scrie în Biblie: **"M-am uitat, și împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. Ei ziceau cu glas tare: "Vrednic este Mielul, care a fost jungheat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!" Și pe toate făpturile, cari sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: "A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!" Și cele patru făpturi vii ziceau: "Amin!" Și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ, și s-au închinat Celui ce este viu în vecii vecilor!"** (Apocalipsa 5:11-14)

Deci, de ce primește Domnul Isus Hristos închinarea? Pentru că este vrednic (mai sus e precizat de ce este vrednic)!

Care sfânt sau sfântă de pe pământ se poate asemăna cu El?! Nici unul, nici una!

De ce primește El închinarea și poate ierta păcatele? Ne spune chiar El: **"Eu și Tatăl una suntem."** (Ioan 10:30)

"Toate lucrurile Mi-au fost date în mâni de Tatăl Meu." (Ioan 11:27)

Nici Tatăl, nici Domnul Isus nu împarte slava cu nimeni și cu nimic: **"Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea mea idolilor."** (Isaia 42:8).

Aș spera să înțeleagă cei care se închină la altcineva sau la altceva, că săvârșesc păcate împotriva lui Dumnezeu!

Am dat texte biblice, nu păreri personale, sau dogme ale vreunui cult, ci numai din Cuvântul Domnului - Biblia. Sola Scriptura.

Atunci, la nașterea Domnului Isus, evreii cei mai de seamă, preoții, fariseii, cărturarii, adică cei care trebuiau să știe că a venit Mesia și să meargă să l se închine, că doar aveau și învățătura și scrierile despre El, au trebuit să fie treziți de niște străini din Răsărit (magii), și astfel să-și reamintească acest eveniment de o importanță vitală pentru salvarea omului de la iad; dar nici măcar după aceea nu s-au dus să l se închine!

Tot așa se întâmplă și azi. Mulți dintre cei care pretind a fi urmașii Lui Hristos, creștinii, nu prea știu despre cine și despre ce-i vorba, când ei ar trebui să se bucure și să sărbătorească în mod deosebit venirea Lui Mesia, Hristos Domnul pe pământ, așa cum s-au bucurat magii, păstorii și îngerii care au cântat slava Lui Dumnezeu și cum cântă și se închină cei din ceruri: **"A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!"** (Apocalipsa 5:13)

În schimb, mulți își amintesc de Moș Crăciun, care zic ei, și mint și copiii, că "le aduce daruri multe la fetițe și băieți", când Biblia ne spune clar că: **"Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se dela Tatăl luminilor."** (Iacov 1:17).

Și încă ceva își mai amintesc mulți așa ziși creștini, că trebuie sărbătorit "crăciunul", după părerea lor, desigur, doar cu mâncare cât mai bună (cine are, cine n-are, mai rabdă!), și, poate cu băutură cât cuprinde, după care vin celelalte: cântec, joc și voie bună, înjurături, bancuri, și eventual certuri în familii, beție cruntă de i duc alții acasă!

Cam așa sunt sărbătorile la mulți "creștini", din nefericire pentru ei, în loc să sărbătorească pe Domnul Isus, așa cum se cuvine, cu închinare, laudă și bucurie.

Un îndemn deosebit din prima strofa a unei cântări creștine, spune așa:

"Veniți credincioși azi plini de bucurie
Veniți, o veniți toți la Betleem
Iată-l în paie, Regele iubirii
| : Veniți să ne-nchinăm Lui : | x3
El este Domn."

Creștini, veniți să ne-nchinăm Lui Isus Hristos, Pruncul sfânt născut la Betleem, să ne bucurăm și să-L lăudăm, pentru că El este singurul Domn și Mântuitor! Amin!

*Ioan Burca, Sepreusanul
Prof. Doctor în Teologie, Arad*

Așteptări și Oferte (Extras) De La Noul Împărat Al Iudeilor

Atunci când magii intrând în Ierusalim au întrebat: "Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?", multe dintre profețiile despre

"După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim și au întrebat: "Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă l-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui." (Matei 2:1-2)

venirea lui Mesia au fost readuse în mintea națiunii lui Israel... Inimile oamenilor așteptau cu dor după Cel Promis. Fiecare însă a căutat ceva diferit în Mesia. Când Hristos s-a născut în Betleem, Israelul nu a văzut în El ceea ce așteptau de la Regele de curând născut, dar au avut ocazia să primească mult mai mult.

Nici evreii, nici creștinii nu greșesc în viziunea lor despre Mesia, dacă ar considera că este vorba de aceeași persoană. Un bun exemplu se găsește în binecuvântarea lui Iacov asupra fiului său Iuda, familia acestuia fiind linia împărătească: **"Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo (Mesia), și de El vor asculta popoarele."** (Geneza 49:10) În timp ce acest verset descrie o figură mesianică regală în conducerea tribului lui Iuda, literele ebraice actuale sugerează ceva curios. Acest verset include toate literele alfabetului ebraic, cu excepția literei "Zayin", care inițial era cuvântul pentru sabie sau armă....

Mai întâi trebuie să înțelegem imaginea lui Israel din Vechiul Testament și apoi să luăm în considerare așteptările evreilor cu privire la Mesia Cel promis. Încă din grădina Edenului, Dumnezeu a promis că un descendent de sex masculin al Evei îl va învinge pe Satana (Geneza 3:15), ceea ce presupune ca acesta să posede o putere și o autoritate mai mare decât Satana....

Este adevărat și necesar că Isus a venit să ierte păcatele. Dar prima profeție despre Isus este că El va domni pe tronul lui David peste Israel pentru totdeauna (Luca 1:31-33). De-a lungul învățăturilor lui Yeshua (Isus), îi plăcea să vorbească despre Împărăție. Acest lucru se datorează faptului că El este un Rege și l-a promis o Împărăție. Și nu orice împărăție, ci Împărăția lui Israel și împărățiile acestei lumi.

Problema a fost că ei au înțeles greșit misiunea principală a lui Mesia. Ei nu au reușit să înțeleagă adevărul pe care Isus Hristos însuși l-a declarat în Ioan 18:36 când a spus că **"Împărăția Mea nu este din lumea aceasta"**. Nu au reușit să vadă comorile pe care le oferă Regele nou-născut....

De aceea, evreii au așteptat un Mesia care să:

- Răstoarne și să învingă ocupația asupritorilor romani;
- Restabilească împărăția lui David în toată splendoarea ei;
- Readucă pacea și prosperitatea în Israel.

În schimb, Împăratul de curând născut a avut o altă agendă de data asta, și anume:

- Domnul Hristos oferă să RĂSTOARNE domnia lui Satan și a păcatului.

Isus în Noul Testament corespunde speranței unui rege davidic, uns, care aduce la iveală împărăția mult așteptată, dar este o surpriză șocantă că tronul Său este crucea iar coroana e de spini. El corespunde speranței unui preot eficient, care aduce o jertfă pentru păcat, dar este o surpriză șocantă prin faptul că jertfa Lui nu este un animal și sângele lui, ci El S-a dat pe Sine însuși și sângele Său ca jertfă. El corespunde speranței unui nou profet ca Moise și profeții din vechime, totuși este o surpriză șocantă când ascultătorii Săi își dau seama că El nu este doar profeția, ci este una cu Cel care inspiră profeția, Dumnezeu Tatăl.

Aceasta, însă, nu este singura imagine pe care Vechiul Testament o oferă despre Mesia cel promis. Încă din Geneza 3:15, avem indicii că Mesia va suferi pentru a-l învinge pe Satana. Într-o zi, El va veni din nou pentru a-și stabili Împărăția perfectă în Univers. Îl vedem ca pe un slujitor suferind și un erou cuceritor. Având în vedere textul integral al Bibliei și cunoștințele noastre despre ceea ce a făcut Isus, de fapt, acest lucru este pe deplin rezonabil. Dar imaginea lui Mesia este mult diferită de cea a evreilor din primul secol.

Mai mult, Isus, un Nume care înseamnă “își salvează poporul de păcatele sale”, a venit ca “Emanuel”, care înseamnă “Dumnezeu este cu noi”. Matei 1:22-23 dezvăluie că profeția lui Isaia s-a împlinit: **“Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească ce vestise Domnul prin proorocul, care zice: “Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuel” care, tălmăcit, înseamnă: “Dumnezeu este cu noi”.**

– Domnul Hristos se oferă să RESTAUREZE Domnia lui Dumnezeu în viața națiunii lui Israel.

Profetul Isaia a dat indicii că slujitorul suferind era Mesia și va participa la aducerea Israelului înapoi la Dumnezeu. De asemenea cartea profetului Ieremia vorbind despre aceeași misiune redă cuvintele lui Mesia, care zice: **“Și Eu Însuși voi strânge rămășița oilor Mele din toate țările în care le-am izgonit; le voi aduce înapoi în pășunea lor și vor crește și se vor înmulți.”** (Ieremia 23:3-5).

Domnul Isus a împlinit această profeție despre Mesia la prima Sa venire. Isus S-a identificat ca Mesia (Ioan 4:25-26). El era descendent din David și S-a născut la Betleem. El a făcut, de asemenea, semne care erau așteptate în epoca domniei lui Mesia, cum ar fi dăruirea vederii orbilor și vindecarea celor șchiopi și i-a trimis cuvânt lui Ioan Botezătorul că aceasta era dovada că este Mesia (Isaia 35:5-6; Matei 11:4-5; Luca 5:24; 18:42). El a intrat în Ierusalim pe un măgar, în timp ce oamenii L-au întâmpinat ca Mesia, în împlinirea profeției (Zaharia 9:9; Matei 21:4-9).

Isus a împlinit profețiile despre slujitorul suferind. Un alt titlu este “slujitorul Domnului”, concentrându-se pe serviciile Sale neobosite către Dumnezeu Tatăl pentru alții. Un “profet ca Moise” a subliniat îndatoririle Sale profetice; Isus și-a dovedit slujba mesianică prin faptele Sale.

Un Mântuitor și un Rege. Ca oameni, avem nevoie de amândouă. Avem nevoie de un Mântuitor care să fie atât Mielul nostru de jertfă, care să se ocupe de inimile noastre, cât și de un Rege puternic. El va apăra și va restabili Împărăția lui Israel (așa cum se spune în Fapte 1). Și El a fost promis atât lui Iuda, cât și lui David. Fiind întrebat de farisei când va veni Împărăția lui Dumnezeu, Domnul Isus le-a răspuns: **“Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: “Uite-o aici” sau: “Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.”** (Luca 17:20-21)

– Domnul Hristos se oferă să RESTABILESCĂ pacea cu Dumnezeu.

Evreii se așteptau ca Mesia promis să conducă o revoltă pe pământ, dar Isus a spus că Împărăția Lui nu este din această lume. Ei credeau că Mesia, profetul ca Moise, și slujitorul suferind, sunt trei oameni diferiți, dar Isus a demonstrat că El a îndeplinit toate aceste funcții; pentru că El este slujitorul suferind care a murit și a înviat, El este Mesia Regele care va domni pentru totdeauna într-un cer nou și un pământ nou. În calitate de slujitor suferind, Isus a împlinit tot ceea ce Moise și sistemul sacrificial au indicat. Și pentru că slujitorul suferind a purtat fărâdelegile noastre, noi putem deveni copii ai lui Dumnezeu și putem trăi în Împărăția Sa împreună cu El pentru totdeauna. **“Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”** (Isaia 53:5) **“Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după dom-**

nul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, cu toate că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).” (Efeseni 2:1-5) (Ioan 11:25-26a) Ioan 10:10: “Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.”

Deci, cum va împlini Isus profețiile despre domnia pentru totdeauna? În primul rând, Isus domnește la dreapta Tatălui acum (Efeseni 1:20-21). Isus a spus că se va întoarce “pe norii cerului” și își va aduna slujitorii “de la cele patru vânturi, de la un capăt la altul al cerului” (Daniel 7:13-14; Matei 24:30-31). Dumnezeu va face un cer și un pământ nou și noul Ierusalim se va pogorî pe el (Apocalipsa 21:1-2). “Tronul lui Dumnezeu și al Mielului” va fi acolo și slujitorii lui Isus vor domni cu el “în vecii vecilor” (Apocalipsa 22:3-5).

Creștinii cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu și Mesia lui Israel, cred că El a îndeplinit toate cerințele mesianice ale Vechiului Testament, dovedind că El a fost Mântuitorul mult așteptat despre care se vorbește în profețiile biblice. Dar în zilele Lui, Isus a fost respins de mulți dintre conaționalii Săi.

Evreii au avut unele așteptări de la Împăratul de curând născut, cari nu au fost pe agenda Lui la ora respectivă. În schimb, El a venit să le ofere acele binecuvântări de cari ei au avut mai mare nevoie.

Care sunt așteptările tale de la Isus? El S-a născut ca să-ți aducă acele binecuvântări de care tu ai cea mai mare nevoie chiar acum:

– Să RĂSTOARNE domnia lui Satan și a păcatului din viața ta;

– Să RESTAUREZE domnia lui Dumnezeu în viața ta;

– Să RESTABILESCĂ pacea cu Dumnezeu în viața ta.

Te indemn ca la această Sărbătoare a Nașterii Noului Împărat să-L lași ca cele de mai sus să devină o realitate în viața ta. Amin.

*Ioan Sinitean
Presbiter, Biserica Logos
Chicago*

Împlinirea Profeției

În lume era întuneric mare,
Mesajul sfânt era de mulți uitat;
Omenirea trăia în nepăsare,
În îmbuibări și-n stare de păcat.

Și împăratul lor voia să știe
Câți cetățeni are sub mâna sa;
Dar atunci se-implinea o profeție:
Lumina sfântă în lume venea.

În casă, printre lumea mai bogată,
Pentru Mesia sfânt loc n-au găsit;
Dar ieslea de jos era însemnată,
Căci Mesia venea în chip smerit.

În câmpul liniștit păzindu-și turma,
Păstorii chiar și-n noapte au vegheat;
Și-așa din cer ei au văzut lumina
Și-au auzit cum îngerii-au cântat.

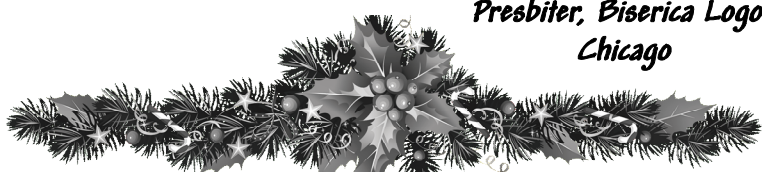
Și-n depărtări, în lumea cea păgână,
Cei înțelepți, ce-au fost doar doi sau trei,
Au înțeles că-a stelei mari lumină
Era o călăuză pentru ei.

... Și azi în lumea care ne-nconjoară,
Bezna se întetește tot mereu;
Pentru mulți Calea vieții e-o povară,
Fiindcă nu cred în sfântul Dumnezeu.

Noi ca păstorii, chiar când bezna-i mare,
Să stăm veghind în rugă ne-ncetat,
Și vom primi și noi lumina care
Ne-ndrumă înspre Domnul minunat.

Să-avem înțelepciunea cea cerească,
Să stăm uniți, chiar de suntem doar doi,
Căci profeția o să se-implinească:
Mesia sfânt va reveni la noi!

În lume este întuneric mare,
Cuvântul sfânt este de mulți uitat;
Dar noi să fim treji și în așteptare
Să-ntâmpinăm pe-al nostru Împărat!

Trei Perspective Ale Crăciunului

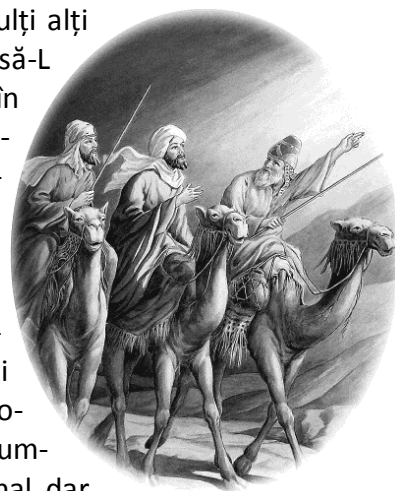
Americanii privesc Crăciunul cam în același fel în care au privit trei dintre cele mai proeminente grupe de personaje ale Crăciunului care se găsesc în Evangheliile după Matei și Luca. Fiecare dintre aceste trei tipuri de personaje reprezintă felul în care mulți dintre noi privesc la semnificația Crăciunului. Mă refer la regele Irod, la magi, și la păstori. Regele Irod reprezintă pe cei care privesc Crăciunul într-un mod lumesc. Magii reprezintă pe cei care caută adevărul zilei de Crăciun, iar păstorii oglindesc pe cei care într-adevăr înțeleg semnificația Crăciunului.

Două din aceste tipuri de personaje se găsesc în Evanghelia după Matei. Acolo, în capitolul doi, autorul descrie întâlnirea dintre Irod și magi. În conversația lor, Irod își arată dușmănia cu privire la ideea unui “nou împărat al evreilor”. Cu aproape 2000 de ani în urmă, el a încercat să-L “limiteze” pe copilul Isus într-o formă frumoasă care să se potrivească felului lui firesc de viață. Irod a fost ceea ce noi numim astăzi un “om lumesc”. Un om lumesc este cineva care privește viața printr-o filozofie care îl exclude pe Dumnezeu ca o explicație a existenței vieții umane. Ca și Irod, mulți adoptă ideea că omul este centrul universului. În esență, dacă un lucru, incluzând evenimentele Crăciunului, nu poate fi explicat prin prisma rațiunii ori prin știință, atunci acel lucru trebuie să devină un lucru fără multă valoare. Irod e cea mai reprezentativă minte lumească. El este într-adevăr o figură istorică care reprezintă forțele demonice ale lui Satan. În descrierea evenimentelor, vedem că Irod reacționează într-un mod nesincer, necinstit și distructiv la vestea nașterii lui Hristos. Aceasta este o imagine îngrozitoare a felului în care Satan poate să corupă mintea unei persoane cu mare putere. El a poruncit ca toți copiii de parte bărbătească sub 2 ani să fie omorâți. Noi nu întâlnim astăzi în America acest fel de reacție la evenimentele Crăciunului. Și totuși, reacțiile negative la adresa evenimentelor Crăciunului există, ele însă se manifestă în moduri subtile și sub aspecte prietenoase. Satan foloseș-

te cultura noastră pentru a crea o filozofie lumească în jurul temei Crăciunului, până acolo că mulți sunt duși în eroare, și nu înțeleg care este adevărata semnificație a Crăciunului. În acest proces, noi ne-am permis să ascundem claritatea esenței Crăciunului. Ne îmbrăcăm frumos, împodobim peste tot cu ghirlande, lumânări și scene ale nașterii. Și totuși este ironic că Dumnezeu S-a pregătit pentru Crăciun prin a se “dezbrăca”. El a dat jos tot ce era de valoare și a apărut gol în ziua în care S-a născut. El și-a părăsit rangul, slava, onoarea și titlurile ce le avea în Ceruri, și a venit la celebrarea Crăciunului în “hainele nașterii”. De aceea, oamenii lumești nu înțeleg menirea Crăciunului pentru că ei nu înțeleg că acest Crăciun înseamnă “Dumnezeu este cu noi ... Dumnezeu întrupat...”. Aceasta înseamnă că Dumnezeu a ales să se identifice cu durerea noastră, cu umanitatea noastră, cu trupul nostru. Oamenii lumești nu vor un Dumnezeu care s-a întrupat. Ei preferă un Dumnezeu care să “stea la distanță”, în așa fel încât să îl poată manipula cum vor ei și pe care să-L pună deoparte în pod până la Crăciunul viitor.

Celălalt tip de personaje din Matei îl găsim reprezentat prin cei trei magi. Câteodată lumea se referă la ei ca “oamenii înțelepți”. Presupunem că au fost trei din cauza distincției celor trei daruri pe care le-au adus lui Mesia. Este evident că ei au știut ceva despre Dumnezeu, dar nu L-au cunoscut în mod personal. De aceea, ei au fost deschiși pentru a-L căuta. Se pare că ei au fost oameni care se ocupau cu studiul stelelor. Observați, că la fel ca mulți alți oameni, ei au încercat să-L găsească pe Dumnezeu în locurile înalte ale societății, în palate. În final, ei L-au găsit în locul în care nu s-au așteptat deloc. L-au găsit în mijlocul umanității. Cred că acești oameni reprezintă pe mulți din zilele noastre, care doresc să-L cunoască pe Dumnezeu la un nivel personal dar care nu știu exact unde să-L găsească. Ei probabil L-au căutat de ani de zile și chiar în biserici, unde însă nu au găsit decât religie. Și fiindcă aceasta nu i-a satisfăcut, ei și-au continuat căutarea. Dumnezeu, în omni-prezența și omnipotența Sa, s-a arătat magilor și prin

Emanuel - Mesia

(Extras)

visuri. Aceste visuri și-au găsit împlinirea prin persoana lui Isus Hristos. Cei care Îl caută pe Dumnezeu astăzi trebuie să fie atenți să nu Îl caute în experiențe spirituale ieșite din comun, și astfel să ignore extraordinarul adevăr care este chiar lângă ei. Oamenii înțelepți încă Îl mai caută și astăzi. Rugăciunea mea este ca ei să își continue căutarea și să descopere că Dumnezeu (Isus întrupat) este aproape de ei, este chiar lângă ei.

Ultimul tip de personaj arătat este cel reprezentat de păstori, despre care ni se spune în evanghelia după Luca. Este descris atât de minunat cum aceste persoane simple și de multe ori nebăgate în seamă, demonstrează că ei într-adevăr înțeleg adevărata venire a Crăciunului. Este aparent că ei, prin harul lui Dumnezeu, erau pregătiți pentru adevărul suprem. Ei nu au pierdut mult timp în a arăta că ei au înțeles semnificația nașterii lui

Mesia. Cred că aceasta s-a datorat faptului că inimile lor fuseseră pregătite pentru venirea lui Mesia. Ei au fost conștienți de faptul că aveau nevoie de un Mesia și de un Salvator. În esență, ei au realizat că erau păcătoși, fără nici o speranță pentru viața veșnică și fără putere de a trăi o viață de abundență. Păstorii îi oglindesc pe toți cei ce recunosc faptul că timpul Crăciunului a fost timpul când Dumnezeu și-a trimis singurul Său Fiu (Dumnezeu întrupat), ca singura cale de-a face posibilă legătura dintre om și Dumnezeu. Rezultatul final a fost **“glorie și slavă”** lui Dumnezeu pentru **“Darul Lui nespus de mare”** dat omenirii. Evidența arată că păstorii s-au dat pe ei înșiși împărăției lui Mesia.

Unde ești tu la acest Crăciun? Faci parte din cei care sărbătoresc formele, în mod lumesc, în loc de a-L sărbători pe adevăratul Mesia? Sau poate ești în mijlocul procesului de a afla cine este cu adevărat acest Isus? Rugăciunea mea este ca tu să te unești cu milioanele de oameni care de-alungul vremii au descoperit faptul că “Isus este motivul și esența acestei sărbători”.

DR. PETE FREEMAN, SENIOR PASTOR
TRADUCERE C.S.

... Evocarea evenimentului nașterii Domnului nostru Isus Hristos spre înnoirea perpetuă a bucuriei că ni s-a născut un Mântuitor nu este totuna cu “crăciunul”. Așa cum a anunțat îngerul vestea cea bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul, acest “norod” al lui Dumnezeu se va bucura întotdeauna și va înălța rugăciuni de mulțumire și imnuri de slavă pentru darul cel nespus de scump și mare pe care ni l-a dat în Fiul Său.

“Crăciunul”, și ca denumire, și ca tradiție, este o invenție omenească a lumii religioase, care întunecă sublimul evenimentului istoric, real, divin, unic ce s-a petrecut la Betleem cu 2 milenii în urmă. Aceasta nu va trece niciodată în uitare, nici nu va putea fi minimalizat în însemnătate, pentru cei ce-l evocă în curăție de inimă și-n duhul evlaviei.

“Emanuel” - “Dumnezeu cu noi”, coborât în trup, născut din fecioară, Regele regilor, Prunc născut într-un grajd și culcat într-o iesle, este istorie dumnezeiască, așa cum nu există alta mai plină de farmec sfânt, duioșie, candoare și frumusețe. ...

Din ceruri deschise Buna – Vestire
a Răsunat pe câmp în noaptea sfântă,
pământul tace, când îngerii cântă
Iubirea ce a trimis mântuire.

De sus, lumina slavei Celui Veșnic
peste păstorii treji s-a revărsat,
din înălțimi de taine S-a-ntrupat
Cuvântul vieții, cel prea sfânt și pașnic.

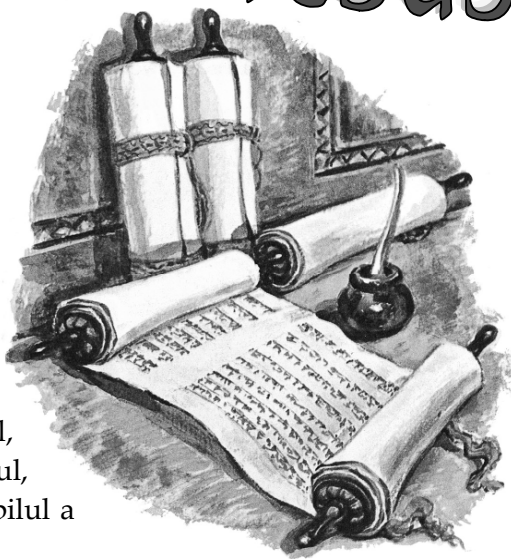
În ieslea cea săracă strălucește
Emanuel-copilul Minunat,
Mesia, cel de veacuri așteptat,
ce lumii-acum cu har Se dăruiește.

Veniți, veniți, cu toții, să-L vedem,
cum și păstorii n-au stat în zăbavă,
veniți la iesle, la cruce și la slavă,
Să-L adorăm, și-adânc smeriți, să credem!

Domnica Iovin (Din cartea “Cuvinte din Cuvântul vieții”)

Mai Înainte și Mai Presus

Când Dumnezeu se prezintă pe nume, El spune: **“Eu sunt Cel ce sunt”**. Mîntea omenească nu poate să înțeleagă pe deplin completa semnificație sau adîncimea acestui nume a lui Dumnezeu. Printre altele, înseamnă că El, Dumnezeu, are existența în Sine însuși, și nu depinde de nimeni pentru a exista, că e sursa existenței și că există dintotdeauna și întotdeauna, neschimbat și neschimbabil, viu și real. Și pentru ca oamenii să creadă în El, să creadă că El este cine zice că este, a făcut lucrări miraculoase pentru ca oamenii să vadă cât de real, adevărat și puternic este. Acesta e Dumnezeu, Singurul, Adevăratul, Veșnicul. Și atunci de ce ne închinăm și laudăm ca Dumnezeu pe Copilul a cărui naștere o sărbătorim la Crăciun?

Cu sute de ani înainte de nașterea acestui Copil, Dumnezeul cel adevărat, a vorbit printr-unul din proorocii Săi astfel: **“Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu Tare, Părintele Veșniciilor, Domn al Păcii”** (Isaia 9:6). De ce a fost făcută această proorocie și în cine s-a împlinit? Proorocia a fost făcută fiindcă toți oamenii, inclusiv cei care văzuseră puterea și minunile făcute de Dumnezeul adevărat și viu, s-au depărtat de El, nu l-au închinat, nu l-au slujit, au păcătuit trăind după voia lor însuși și nu după voia Lui. Acest păcat, această împotrivire și neascultare de Dumnezeu, a pus o barieră spirituală între om și Dumnezeu, între om și Dătătorul vieții, deci a adus moartea spirituală a omului. De aceea, Dumnezeu, în bunătatea și dragostea Lui pentru oameni, a decis să trimită pe Fiul Său, Cuvântul întrupat, nu numai ca să comunice oamenilor planul de mîntuire a lui Dumnezeu, dar să îl și îplinească, acceptând să ia asupra Sa, Cel perfect și sfânt, păcatul oamenilor, și murind să plătească pentru acest păcat. Astfel, toți cei care regretă depărtarea de Dumnezeu, care își recunosc și își regretă păcatul, care cred în El și în jertfa Lui, pot să primească iertarea și accesul la Dumnezeu cel sfânt și viu, și să aibă astfel din nou viața din El și cu El.

Au fost mulți dintre cei care au știut de această proorocie, care au așteptat Copilul, Fiul lui Dumnezeu și El însuși Dumnezeu (după cum spune proorocia), și când El a venit și S-a născut l-au recunoscut ca atare. Multe proorocii au trebuit să se îplinească în El pentru ca să fie recunoscut ca Fiul lui Dumnezeu. Și pentru că s-au împlinit în El, în Isus din Nazaret, mulți au crezut și cred în El. Nașterea din fecioară, oastea de îngeri care i-a anunțat nașterea și scopul venirii, steaua deosebită urmată de magi, acestea au fost numai câteva din lucrurile extraordinare din viața Sa.

E greu de înțeles cum un mic copil, dependent de mama sa pentru hrană și protecție, e Dumnezeul întrupat. Și totuși, așa a fost proorocit, și așa s-a împlinit. Îngerii care l-au anunțat nașterea l-au numit **“Mîntuitor, Hristos Domnul”**, adevărind că e Mîntuitor și Dumnezeu. El însuși a spus la vârsta de 13 ani când s-a referit la Templu că este casa Tatălui Său, iar când s-a botezat la 30 de ani, Dumnezeu a declarat despre El: **“Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”** (Matei 3:17). Mai târziu, când oamenii s-au îndoit de identitatea Lui, El le-a spus **“Înainte ca să se nască Avraam, Eu sunt”** folosind aceeași expresie cu care s-a prezentat Dumnezeu, arătându-și originea dumnezeiască, iar înainte de răstignirea Sa, când a fost întrebat direct dacă este Fiul lui Dumnezeu, El a declarat clar că într-adevăr este Fiul lui Dumnezeu, Hristosul. **“Și marele preot a luat cuvîntul și i-a zis: “Te jur, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.” “Da” i-a răspuns Isus “sunt! “Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezînd la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului.”** (Matei 26:63-64).

Această identitate dumnezeiască a lui Isus din Nazaret e esențială, fiindcă fără de ea, nu numai că ar fi fost un mincinos, ci și moartea Lui ar fi fost fără noimă, nu ar fi avut putere mîntuitoare. Și știm că nu a fost un

mincinos, nu numai fiindcă nu s-a găsit minciună pe buzele Lui, dar și fiindcă El a profețit mai dinainte despre moartea și învierea Sa, care s-au întâmplat așa cum a prezis. Urmașii Lui au accentuat identitatea sa dumnezeiască, faptul că nu numai că El a existat înainte de orice altceva în creație, dar și că de fapt prin El au fost create toate lucrurile, și că prin moartea Sa ca Fiul lui Dumnezeu, Cel Perfect, are putere mântuitoare pentru cei ce cred în El, Îl urmează, și rămân în ascultare de El. **“El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi-născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină”** (Coloseni 1:13-23). Această identitate și autoritate dumnezeiască și-a dovedit-o în multe feluri când a trăit pe pământ, printr-o trăire fără păcat, printr-o vorbire dreaptă, bună și cu putere, prin autoritate asupra forțelor naturii, a bolilor, a duhurilor rele, și biruință asupra morții prin învierea Sa. El e mai presus de îngeri, care sunt ființe create, e mai presus de diavolul și îngerii lui răi, e mai presus de orice împărat omnesc, de orice domnie spirituală sau fizică. **“Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: “Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?” Și iarăși: “Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu?” Și, când duce iarăși în lume pe Cel întâi-născut, zice: “Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!” Și despre îngeri zice: “Din vânturi face îngeri ai Lui; și dintr-o flacără de foc, slujitori ai Lui”; pe când Fiului I-a zis: “Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea și ai urât negliuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi.”** (Evrei 1:5-9).

Cei ce cred în El, în identitatea Lui dumnezeiască și în jertfa Lui, care se pocăiesc de păcatele lor și se supun voii Lui, primesc și ei o nouă identitate ca fii ai lui Dumnezeu, creaturi noi, primesc Duhul Sfânt, care îi îndeamnă și îi învață să asculte de Dumnezeu, și primesc de asemenea o protecție specială din partea lui Dumnezeu împotriva diavolului, și a îngerilor răi, cât și eternitatea în prezența lui Dumnezeu.

Când sărbătorim nașterea copilului Isus, sărbătorim începutul vieții pământești a Celui ce a fost mai înainte de toți vecii, sărbătorim că Cel care a avut puterea și înțelepciunea să creeze universul în toată frumusețea și complexitatea lui și-a lăsat deoparte din putere și cunoștință, și a trebuit să fie protejat ca mic copil, a trebuit să învețe cum să vorbească, cum să umble. E greu de înțeles cum natura dumnezeiască și umană au existat în persoana Sa, dar prin trăirea și lucrarea Sa și-a dovedit atât natura dumnezeiască ca parte esențială a identității Sale, cât și autoritatea ce provine din aceasta, și mai mult decât atât, ne-a adus prețioasa și atât de necesara mântuire.

El va sfârși lucrarea ce a început-o pe pământ cu cei ce Îl urmează, cu Biserica Sa, și promisiunile Lui s-au împlinit și vor continua să se împlinească pentru ei. El zice în Apocalipsa 22:12-17: **“Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul. Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate! Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli, și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună! Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserică. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineată.”** Și Duhul și Mireasa zic: **“Vino!”** Și cine aude, să zică: **“Vino!”** și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!”

Vino!

*Simona Selejan
Odessa, Texas*

Cine Este Împăratul Tău ?

În Evanghelia după Matei capitolul 2:1-2 stă scris: **"După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim, și au întrebat: "Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să ne închinăm Lui."**

Înțelegem din mesajul Evangheliei că acești magi, sau "oameni înțelepți" cum li se mai spune, au venit din Răsărit. Deci ei nu erau din poporul Israel (Evreu), ci făceau parte dintr-un popor păgân, un popor care nu cunoștea pe Dumnezeu, nu avusese parte de binecuvântările lui Dumnezeu și nici de făgăduințele Lui pentru viitor. În sinceritatea lor însă, ei n-au înăbușit dorința sufletului lor, dorință pusă în sufletul oricărui om de însuși Dumnezeu, Creatorul nostru, acea dorință arzătoare după Dumnezeu; fiindcă sufletul din noi e parte din Dumnezeu. La creația omului, Dumnezeu "i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu" (Genesa 2:7) De aceea, sufletul nostru este nemuritor și Îl caută și Îl dorește pe Dumnezeu. Și Dumnezeu le-a vorbit magilor potrivit meseriei (ocupației) pe care o aveau; fiind cititori în stele, Dumnezeu le-a vorbit printr-o stea deosebită care să vestească nașterea unui Împărat deosebit, întruparea Fiului lui Dumnezeu. Ei au înțeles că acest Împărat de curând născut nu era împărat al Răsăritului de unde făceau ei parte, ci Împărat al Iudeilor unde ei nu aveau niciun drept și nici o datorie. Se vede aceasta după întrebarea pe care o pun când ajung la Ierusalim: **"Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor?"** Dar ei înțeleg și cred că acest Împărat al Iudeilor e mai presus de orice împărat și ei au datoria și dorința să I se închine. Cu siguranță că și Răsăritul își avea împăratul care domnea în acel timp, și că nu a fost un lucru simplu, ba cred că a fost foarte riscant, să obțină acele lucruri prețioase ca daruri deosebite și semnificative pentru închinarea la Unul care, în crezul lor, era Împărat, Preot și Profet (după semnificația darurilor pregătite de ei: aur, smirnă și tămâie), și să pornească la drum lung ca să I se închine. Magii nu par să fi lucrat pe ascuns, și ar fi fost posibil ca acest lucru să-i fi costat chiar viața; împăratul Răsăritului ar fi putut so-

coti acest gest o trădare față de el și poporul lui. Dar această primejdie nu i-a împiedecat pe magi în dorința lor de a ajunge să se închine noului Împărat. Ajunși la Ierusalim, unde domnea în acea vreme împăratul Irod, vestea nașterii unui nou împărat a tulburat mult, nu numai pe împăratul Irod, ci **"tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el."** (v.3) Poate ne gândim că e un lucru normal pentru un împărat să se tulbure când aude că s-a născut un nou împărat care-i va lua locul, cât și pentru cei din Ierusalim, să se tulbure când află că împăratul lor ar putea fi înlocuit. Dar dacă ne uităm cu atenție, vedem că Iudeii, acest popor ales de Dumnezeu, avea Scriptura (Vechiul Testament) unde era deja scrisă Făgăduința lui Dumnezeu pentru ei, proorocia că Dumnezeu le va trimite un Izbăvitor; și poporul Israel era în așteptarea împlinirii acestei Făgăduințe. Din cele spuse de magi, se vede că împăratul Irod a înțeles că acest Împărat vrednic să primească închinarea de la orice om din lume, oriunde s-ar afla, este Hristosul făgăduit de Dumnezeu; dovadă este faptul că Irod a adunat pe preoții cei mai de seamă și pe cărturarii poporului Israel, deci pe acei ce cunoșteau Scripturile și proorociile, **"și a căutat să afle de la ei unde trebuia să Se nască Hristosul"**. Și ei au știut Scripturile și i-au răspuns: **"În Betleemul din Iudea"...** **căci iată ce a fost scris prin proorocul: "Și tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nici de cum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; căci din tine va ieși o Căpetenie, care va fi Păstorul poporului Meu Israel."** (Matei 2:4-6) Deci ei toți au înțeles că noul Împărat nu e un rival pentru tronul pământesc, ci este Trimisul lui Dumnezeu, Izbăvitorul, Păstorul făgăduit de Dumnezeu. Și totuși, n-au vrut să-L aleagă ca Împărat al lor. Ei făceau parte din poporul pentru care a fost trimis noul Împărat, aveau dreptul și datoria să-L primească, să creadă în El, să I se închine și să-L slujească.

Iar Irod, împreună cu oastea lui, nu numai că nu L-a primit ca Împărat, ci prefăcându-se că vrea să-L primească și să se închine Lui, a căutat să-L omoare. În pornirea lui plină de ură **"a trimis să omoare pe toți pruncii de parte bărbătească, de la doi ani în jos, care erau în Betleem și în toate împrejurimile lui, potrivit cu vremea pe care o aflase întocmai de la magi."** (Matei 2:16) Nici preoții cei mai de seamă și cărturarii norodului, care știau Scripturile și proorocia, n-au vrut să-L primească ca Împărat și Păstor al sufletelor lor, ci s-au arătat complet indiferenți față de El, deși în slujba pe care o aveau, datoria lor era să învețe poporul și să vestească venirea acestui Trimis Dumne-

zeiesc. Ei, însă, și-au ales de împărat pe Irod și fiind deplin supuși împăratului Irod, s-au făcut părtași păcatelor și crimelor lui.

Dar magii au fost călăuziți de Dumnezeu prin steaua care **"mergea înaintea lor, până ce a venit și s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul."** (Matei 2:9) Acei magi, străini de făgăduințele lui Dumnezeu, prin credință L-au primit pe Isus Hristos ca Împărat al lor, și în continuare au avut parte de ocrotirea lui Dumnezeu așa cum scrie: **"În urmă, au fost înștiințați de Dumnezeu în vis să nu mai dea pe la Irod, și s-au întors în țara lor pe un alt drum."** (v.12)

Însă mulți din cei ce au avut Făgăduința făcută de Dumnezeu, cum au fost preoții cei mai de seamă și cărturarii poporului evreu, n-au vrut să-L primească ca Împărat al lor, s-au lepădat de El, atât atunci cât și mai târziu, și astfel au pierdut ocazia de a fi mântuiți. Isus Hristos a venit în lume să aducă și să vestească mântuirea prin pocăința și credința în El. La vârsta de 33 de ani, când norodul întărâtat de preoții cei mai de seamă și de cărturari L-au dus în fața lui Pilat, învinuindu-L că zice că El este Hristos, Împăratul: **"... Pilat L-a întrebat: 'Ești Tu Împăratul Iudeilor?'"** **"Da" i-a răspuns Isus "sunt."** (Luca 23:3) Pilat voia să-I dea drumul; **"...Dar ei au strigat: 'Ia-L, ia-L, răstignește-L!'"** **"Să răstignesc pe Împăratul vostru?" le-a zis Pilat. Preoții cei mai de seamă au răspuns: "Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul!"** (Ioan 19:15) Deci din nou, ei s-au lepădat de Cel ceresc și au ales pe cel lumesc.

Bine înțeles că și din poporul Israel au fost din aceia care L-au așteptat și L-au primit cu credință ca Împăratul, Păstorul și Mântuitorul lor, slujindu-L cu scumpătate și devotare pentru toată viața. Dumnezeu ne-a dat, la fiecare, puterea și dreptul de a alege, de a lua hotărârea pentru noi înșine, vorbindu-ne la fiecare în locul unde suntem și la nivelul cunoștințelor noastre.

Dacă magilor Dumnezeu le-a vorbit despre un Împărat deosebit printr-o stea, după priceperea și cunoștința lor în domeniul astral, păstorilor de pe câmpia Betleemului, oameni simpli, dar care erau în așteptarea lui Hristos-Mântuitorul, Dumnezeu le vorbește prin vedenie de îngeri care le spun direct și pe înțelesul lor: **"astăzi**

în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul." Păstorii au crezut, fiecare în parte, și apoi s-au îndemnat unii pe alții: **"Haide să mergem până la Betleem, și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul."** S-au dus în grabă, și au găsit pe Maria, pe Iosif, și Pruncul culcat în iesle." (Luca 2:11 și 16)

Bătrânul Simion era un om care **"ducea o viață sfântă, și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era peste el... El a venit în Templu, mânat de Duhul"** exact atunci **"când au adus părinții înăuntru pe Pruncul Isus."** La fel și proorocița Ana. (Luca 2:25-38) Fiecare din aceștia au crezut vorbirea lui Dumnezeu în felul prezentat lor, și L-au primit pe Isus Hristos ca Domn, Mântuitor, dar și Împărat pentru viața și sufletul lor.

Fiindcă, da, El a fost, este și va fi pe totdeauna Împăratul! El va reveni odată cu mărire; Ioan apostolul are o revelație cerească pe care ne-o descrie și nouă: **"Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: 'Împăratul împăraților și Domnul domnilor.'" (Apocalipsa 19:16)**

O, atunci toți vor recunoaște că El este, a fost și pentru veci va fi Împăratul împăraților și Domnul domnilor, dar El va recunoaște și va primi cu dragoste la Sine doar pe acei care în viața pământească au crezut în El, L-au primit ca Împărat al lor, și L-au slujit cu dragoste și devotare până la sfârșit, chiar prin prigoniri.

Alegerea îți este dată și ție astăzi ca la oricare persoană din lume. Nu contează cât de mult ai știut despre Isus și despre mântuire înainte, dacă familia din care te tragi este creștină sau nu, sau dacă acum auzi pentru prima dată mesajul, sau dacă a fost și timp când L-ai respins, fiindcă mesajul e același pentru toți; Isus Hristos a venit ca Mântuitor și Împărat pentru fiecare persoană care vrea să creadă în El astăzi. Dumnezeu îți vorbește pe înțelesul tău, exact acolo unde ești și te vrea cu gelozie pentru Sine. Dacă nu Îl alegi pe El ca Împărat al tău, cu siguranță că alegi pe altcineva, căci un împărat sau stăpân cu siguranță are fiecare! Să știi însă că Isus Hristos este Împăratul pe care fiecare om trebuie să-L primească ca să fie mântuit și să intre în Împărăția cerească, Împărăția veșnică; Altul asemenea Lui nu este și niciodată nu va fi. Vestea: **"Astăzi vi S-a născut un Mântuitor care este Hristos Domnul"** e valabilă și pe înțelesul oricărui om care vrea să creadă.

Deci gândește-te bine: Ai tu Mântuitor? Și cine este împăratul tău?

Întrebările Noastre Și ... Biblia

(continuare de pe pagina 2)

iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.” (Luca 1:26-33) Iar Matei scrie referitor la Iosif: “Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului, și i-a zis: “Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” (1:20-21; s.a.)

Nașterea din fecioară a Domnului Isus Hristos este semnul pe care Dumnezeu l-a stabilit, l-a promis și l-a împlinit. Acest semn este dovada că El este Hristosul proorocit, iar oamenilor le rămâne datoria să creadă, și făcând ce spune El, să fie mântuiți. Așa cum se poate vedea, este un semn unic, distinct și inconfundabil. Totuși, unii israeliți, și nu puțini, n-au crezut în cele scrise mai dinainte în Scripturi, ci au vrut să vadă cu ochii lor un semn. De aceea, I-au zis Domnului Isus: “Ce semn faci Tu, deci ... ca să-l vedem, și să credem în Tine?” (Ioan 6:30) Ce greșală! Din păcate, unii semeni de-ai noștri fac aceeași mare eroare. Pentru aceștia Dumnezeu, prin Biblie, îi mai cercetează odată, și le oferă să facă alegerea bună: “**Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El.**” (1Ioan 5:1) “Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.” (Marcu 16:16) Cine nu crede are o problemă mare, pentru că “fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:6). Sper să fii printre cei care cred.

2 - Dumnezeu a pus la dispoziția oamenilor încă un mijloc de identificare al Domnului Isus Hristos, și anume: l-a împuternicit pe Moise să proorocească că Hristos se va asemăna cu el, doar că lucrarea lui Hristos va avea importanță și calitate superioară. Din scrierile Bibliei aflăm că mijlocul acesta a fost de folos pentru a-L identifica pe Isus Hristos ca Domn, și când era El pe pământ, dar și după ce El S-a înălțat la cer. Citind cu atenție Biblia, găsim că asemănarea dintre Moise și Isus Hristos, Domnul, este vizibilă pe mai multe paliere. Primul dintre ele este că ambii, Moise și Isus, au fost trimiși de Dumnezeu să facă lucrarea pentru care au fost destinați. În sensul acesta, iată ce e notat în Biblie despre Moise: “**Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: “Moise! Moise!” El a răspuns: “Iată-mă! ... Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel.**” (Exod 3:4;10)

Cât despre trimiterea Domnului Isus Hristos, avem propria Lui declarație: “**Și Isus, pe când învăța pe norod în Templu, striga: “Mă cunoașteți și Mă știți de unde sunt! Eu n-am venit de la Mine însumi, ci Cel ce M-a trimis, este adevărat, și voi nu-L cunoașteți... despre Mine însumi, mărturisesc Eu, și despre Mine mărturisește și Tatăl, care M-a trimis.**” (Ioan 7:28; 8:18) Peste zeci de ani, după ce a devenit urmaș al lui Isus Hristos, apostolul Pavel expune limpede valoarea și rolul declarației Domnului în credința creștină: “**Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, ca să câpătăm înfierea.**” (Galateni 4:4-5)

Atât Moise, cât și Isus Hristos au venit în lumea noastră trimiși de Dumnezeu, o asemănare evidentă ce nu poate fi ascunsă de cineva.

O altă asemănare între Moise și Isus Hristos, Domnul, a fost că ambii au avut parte de o prezentare specială a cărei scop a fost ca oamenii să ia cunoștință de lucrarea la care au fost destinați. Despre Moise scrie astfel: “**Moise și Aaron și-au văzut de drum și au adunat pe toți bătrânii copiilor lui Israel. Aaron a istorisit toate cuvintele pe care le spusese Domnul lui Moise; și Moise a făcut semnele înaintea poporului. Poporul a crezut. Astfel au aflat că Domnul cercetase pe copiii lui Israel, că le văzuse suferința**” (Exod 4:29-31). Iar despre Domnul Isus Hristos, Biblia scrie că “**Ioan (Botezătorul) a văzut pe Isus venind la el și a zis: “Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”** (Ioan 1:29-31) Vedem că diferența este că Moise a fost trimis să scoată poporul Israel din robia fizică, iar Domnul Isus Hristos să scoată omenirea din robia spirituală.

Amândoi au fost destinați, trimiși și prezentați pentru o lucrare stabilită de Dumnezeu. După cum se vede, Dumnezeu nu a uitat să pună la dispoziția noastră, a oamenilor, orice amănunt care să ne ajute să recunoaștem lucrarea lui Isus Hristos, și crezând în această lucrare jertfitoare, minunată și izbăvitoare, să putem fi iertați, mântuiți și salvați de la moartea a doua, și așa să dobândim viața veșnică cu El în slavă.

Comparând cele două personalități, vedem că Isus Hristos este o persoană precizată, distinsă și unică. Este precizată pentru că numele de Isus a fost făcut cunoscut de solul ceresc; este distinsă pentru că înglobează calitățile omenești la superlativ, și este unică pentru că în El se manifestă pe deplin atât natura omenească cât și natura divină. Acestea au avut loc pentru că Dumnezeu a răspuns binevoitor la cererea poporului Israel, așa cum am văzut mai devreme. Noi suntem privilegiați să știm ce minunat a lucrat Dumnezeu în favoarea noastră, a tuturor oamenilor de pe pământ. Acest fapt grandios a fost consemnat de Pavel apostolul, așa: **“O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: “Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși” dintre care cel dintâi sunt eu.”** (1Timotei 1:15) Dar tu, ce zici despre tine însuși?

3 - Dumnezeu a ales ca mesajul Lui de împăcare cu oamenii să fie adus direct de Fiul Său, Isus Hristos, astfel ca Acesta, să devină Mântuitor pentru fiecare persoană care crede. Mesajul lui Moise citat la început, precizează că Dumnezeu va transmite voia Lui direct prin gura Trimisului Său. Privind la lucrarea lui Isus Hristos vedem că ceea ce a proorocit Moise s-a întâmplat aievea. Iată ce le spunea El oamenilor în anumite ocazii: **“Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis... căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis... Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi... Am multe de zis despre voi și de osândit în voi; dar Cel ce M-a trimis, este adevărat; și Eu, ce am auzit de la El, aceea spun lumii... Isus a strigat: “Cine crede în Mine, nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine. Și cine Mă vede pe Mine, vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric. Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi. Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața veșnică. De aceea lucrurile pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl.”** (Ioan 10:30; 6:38;40; 8:26;12:44-50)

La aceste cuvinte, apostolii au devenit martorii Domnului Isus Hristos, și când au fost întrebați de mai marii religioși ai poporului evreu despre credința și lucrarea lor au zis: **“noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.”** (Faptele Apostolilor 4:20) Iar mai târziu, autorul epistolei către Evrei a scris cuvinte care ne-au rămas și nouă ca mărturie: **“După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: “Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?” Și iarăși: “Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu?” Și, când duce iarăși în lume pe Cel întâi-născut, zice: “Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!”** (Evrei 1:1-5)

După cuvinte atât de limpezi, mă întreb cum unii oameni nu pot răspunde corect la întrebarea: “Cine este Isus”? Petru a dat răspunsul corect care arată credința lui și faptul că Petru L-a privit ca Mântuitor personal al lui. De acest răspuns depinde viitorul fiecărui om de pe pământ, inclusiv al meu și al tău. Deci, ce poți răspunde la întrebarea pusă de Isus? Dacă vrei să fii mântuit și iertat de toate păcatele tale și să te împaci cu Dumnezeu ca să fii veșnic cu El, vei crede în El și vei răspunde asemenea lui Petru și a celorlalți ucenici: **“Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”**

Pavel Selegean Zărândanul
Spring, Texas

În Noapte La Betleem

În noapte, la Betleem în câmpie,
Un înger la păstori s-a arătat;
Când au văzut a cerului solie
Păstorii tare s-au înfricoșat!

Dar îngerul le-a spus: "Să n-aveți frică
Căci vă vestesc o mare bucurie!
Azi s-a născut jos, într-o iesle mică
Acel ce Salvator o să vă fie."

Și au plecat păstorii cu grabire
Să-L caute pe Pruncul Mântuitor;
I s-au plecat adânc în umilire,
Crezând că este Domn și Salvator.

Și s-au umplut de bucurie mare,
Pe Dumnezeuul sfânt L-au lăudat,
Pentru aceea măreață onoare
De-a întâlni pe Pruncul Împărat.

Vremea-a trecut, însă solia sfântă,
Fără răgaz, se vestește mereu;
Cei care cred, o primesc și-o ascultă,
Îl preamăresc pe sfântul Dumnezeu.

Căci L-a trimis din cer pe Fiul Său sfânt
Ca să fie Domn și Mântuitor,
Pentru oricare om pe acest pământ
Ce crede-n El și-I este-ascultător.

Azi când auzi și tu solia sfântă,
Să nu te temi; s-o ascuți și s-o crezi!
Aici primi-vei bucurie multă
Și odată-n cer pe Domnul o să-L vezi.

V.S.

Organizația Misionară Creștinul mulțumește tuturor celor care ne-au ajutat prin rugăciuni, încurajări, idei și sugestii.

Dumnezeu să vă binecuvânteze !

Așteptăm și în continuare părerile, sugestiile, întrebările, dorințele Dvs. pe adresele :

Missionary Organization Crestinul
1535 Telkwa Dr.
Spring, TX 77386

Organizația Misionară Creștinul
C.P. #113, O.P. 8, cod 310580
Arad, jud. Arad

Adresa pe Internet: <http://www.crestinul.org>